

Pamětní list

k odhalení pamětní desky 20. ledna 2023

Jaroslav Konečný

* 4. 1. 1891 Kylešovice – + 20. 1. 1943 Berlín

Brigádní generál, legionář, odbojář a voják popravený nacisty v Berlíně.

Jaroslav Konečný se narodil v tehdejší samostatné obci Kylešovice. Po studiu na českém vyšším státním gymnáziu v Opavě se stal studentem pražské právnické fakulty. Poté se rozhodl prodělat povinnou vojenskou službu a v říjnu 1913 byl prezentován jako tzv. jedno-roční dobrovolník u c. a k. pěšího pluku č. 19, kde absolvoval školu na důstojníky pěchoty v záloze. V opětovném návratu do civilního života mu zabránilo vypuknutí 1. světové války, do níž odjel se svým plukem a již 8. září 1914 padl v Haliči do ruského zajetí. V něm se v říjnu 1915 přihlásil do čs. legií a v srpnu roku následujícího se stal příslušníkem 2. čs. střeleckého pluku. U tohoto útvaru poté konal službu až do jara 1920. Zúčastnil se s ním téměř všech jeho významných bojů a v dubnu 1920 se spolu s ním vrátil do vlasti.

Jako inteligentní mladý důstojník s čerstvými bojovými zkušenostmi byl Jaroslav Konečný již v srpnu 1920 povolán do III. kursu Školy generálního štábu v Praze a ihned po jeho skončení pokračoval ve studiu na právě tehdy zřízené Válečné škole. Po jejím úspěšném absolvování působil nejprve na Hlavním štábu v Praze, poté od listopadu 1923 zastával funkci velitele praporu pěšího pluku 25 v Lučenci, odkud byl po necelém roce odeslán do Ružomberoku, kde od října 1924 do září 1925 konal službu jako náčelník štábu 1. horské pěší brigády. Řadou dalších štábních i velitelských funkcí na celém území tehdejšího Československa prošel i v letech následujících.

V první polovině osudného roku 1938 Jaroslav Konečný úspěšně absolvoval Kurs pro vyšší velitele, jenž byl nezbytnou podmínkou k jeho povýšení do generálské hodnosti. V polovině září 1938 se stal zatímním velitelem posádkového velitelství v Plzni a za branné pohotovosti státu na podzim 1938 stanul v čele Velitelství okrsku Plzeň – Nýřany. Nedlouho poté byl opět ustanoven velitelem pěšího pluku 14, jenž byl nyní dislokován v Kropáčích, avšak po vzniku samostatného Slovenska ho v březnu 1939 čekal návrat domů. Nyní již do protektorátu Čechy a Morava. Nejdříve bydlel v Plzni, kde se ihned zapojil do odboje proti Němcům a podílel se na vybudování Kraj-

ského velitelství Obrany národa – západní Čechy. Po přestěhování do Prahy se prostřednictvím svého dlouholetého přítele plukovníka pěchoty Tomáše Plcha napojil na pražské složky Obrany národa a později navázal úzkou spolupráci i přímo s velitelem Oblastního velitelství ON – Velká Praha a pozdějším velitelem Obrany národa divizním generálem Bedřichem Homolou a náčelníkem jeho štábu plukovníkem gšt. Jaroslavem Lisým.

Rozsáhlá odbojová činnost Jaroslava Konečného však nemohla zůstat okupantům dlouhodobě utajena. Gestapo se mu dostalo na stopu a 25. července 1941 ho v jeho vršovickém bytě zatklo. Zpočátku byl vězněn v Praze na Pankráci, odkud byl v létě 1942 převezen do Drážďan a odtud v říjnu 1942 do berlínské věznice Alt Moabit. Při soudním přelíčení před berlínským Volksgerichtem byl 8. října 1942 společně s plukovníkem gšt. Jaroslavem Lisým odsouzen za zločiny velezrady a zemězrady k trestu smrti. Následujícího dne byl převezen do věznice v Berlíně-Plötzensee, kde byl 20. ledna 1943 ve 20 hodin 12 minut stát gilotinou. Dle dochovaných svědectví byl před smrtí v hrozném zdravotním stavu – vážil pouhých 54 kg a byl téměř slepý. Přesto se až do úplného konce choval hrdě a statečně.

Po osvobození republiky byl plukovníkovi Jaroslavu Konečnému udělen in memoriam Čs. válečný kříž 1939 a v roce 1947 byl za své odbojové zásluhy posmrtně povýšen do hodnosti brigádního generála. Jeho jméno je vyznačeno na pomníku v Kylešovicích a na pomníku v areálu Ministerstva obrany v Praze. Generál byl bezdětný, jeho příbuzní však dodnes žijí na Opavsku a v Praze.

